

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Company pyramid s. r. o.**, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha, zastoupena JUDr. Alexandrem Nettem, advokátem se sídlem Hlavní 40, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2018, č. j. 6 Af 47/2015 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015, č. j. 12216/15/5300-21443-701707, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 13. 3. 2014, č. j. 1495954/14/2001-24903-107032, kterým byl žalobkyni vyměřen nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2012 ve výši 1 354 Kč. Správce daně po proběhnuvším postupu k odstranění pochybností a navazující daňové kontrole neuznal žalobkyni nárok na odpočet daně ve výši 6 063 616 Kč pro nesplnění podmínek stanovených v § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný na základě doplněných podkladů odvolacího řízení dospěl k závěru, že zdanitelné plnění přijaté žalobkyní bylo zasaženo podvodem na DPH, o němž žalobkyně mohla a měla vědět.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu týkající se podvodů na DPH a zdůraznil, že je povinností daňového orgánu prokázat objektivní

okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci a v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Přitom je třeba posoudit všechny objektivní okolnosti vykázané transakce, jako jsou vazby mezi zúčastněnými subjekty a podmínky, za nichž proběhla. Městský soud přisvědčil žalovanému, že v posuzované věci řada okolností nasvědčuje jeho závěru, že nešlo o standardní obchodní případ, ale o podvodné jednání za účelem krácení daně, o němž žalobkyně mohla a měla vědět.

[3] Poukázal na to, že iniciátorem celého obchodního případu byl T. D., domnělý zástupce společnosti CAMONA spol. s r.o. (dále též „CAMONA“). Ten nabídl zboží nejprve žalobkyni, poté jí však toto zboží prodala za jeho účasti společnost ZEMLES spol. s r.o. (dále též „ZEMLES“). Žalobkyni tak byla známa identita hlavního aktéra celého obchodu, tuto si nicméně nijak neověřila a spolehla se na plnou moc vystavenou před 4 lety. Zapojení společnosti ZEMLES i žalobkyně do téhož obchodu navíc popírá konkurenční princip v tržní ekonomice a naznačuje vytvoření umělého fakturačního řetězce. Jako nestandardní se jeví i navázání kontaktu s odběratelem v Indonésii vzhledem k tomu, že si žalobkyně nepamatovala jméno majitele firmy a spolehla se na tvrzení, že R. H. je jeho obchodní zástupce pro Českou republiku, přičemž posléze neznala dodací podmínky daného obchodu a v jednání s odběratelem se zcela spolehla na hnutí Seratus Kali. Soud nepřisvědčil ani úvaze, že se nejedná o podvodný řetězec, ale o zkrácení daně na straně společnosti CAMONA. Tato totiž byla do obchodu vtažena toliko prostřednictvím svého bývalého zaměstnance T. D., bez účasti svých jednatelů. Jako účelové vyhodnotil soud tvrzení žalobkyně o expanzi na zahraniční trh, neboť nedlouho po uskutečnění předmětné transakce žalobkyně nevěděla, jaké byly smluveny dodací podmínky, kdo zboží proclíval, nezajímalo ji, o jaké náhradní díly se jednalo a jaký je původ zboží. Přestože sama žalobkyně označila tento obchod v řádech milionů korun za ojedinělý a vybočující z její běžné činnosti, nepostupovala při jeho realizaci náležitě obezřetně a důkladně, ale naopak poměrně laxně. S ohledem na vysokou hodnotu obchodu nabývá na významu rovněž skutečnost, že se transakce mezi všemi společnostmi odehrála během jediného dne. Pochybnosti pak vzbuzuje i způsob úhrady, kdy žalobkyně zaplatila částku 5 914 925 Kč v hotovosti řadou dílčích plateb odpovídajících příslušným zákonným omezením plateb v hotovosti, a to i na místech jako čerpací stanice, a zbytek z fakturované částky 36 381 696 Kč na základě dřívější „gentlemanské“ dohody formou postoupení pohledávky za jejím odběratelem. Rovněž nelze považovat za standardní, že navzdory vysoké hodnotě zboží a neobvykle dlouhé době splatnosti dodavatel s ohledem na „gentlemanskou“ dohodu nepožadoval zálohu a úhrada v řetězci proběhla od konečného příjemce zboží postupně směrem k dodavateli, který neodvedl DPH. Většina částky přitom byla uhrazena započtením pohledávek vzniklých v tomto řetězci. Žalobkyně rovněž vstoupila do obchodního vztahu, přestože neměla hlubší odborné znalosti v oblasti autodílů, nebyla schopna ověřit nabízenou cenu zboží a ani se nezajímala, nakolik je tato reálná a odpovídá ceně tržní. Z hlediska obezřetnosti nelze považovat za standardní ani to, že smlouva ke zboží v hodnotě desítek milionů korun neobsahuje postup v případě reklamace vadného zboží, ani nebylo sjednáno pojištění proti možnému obchodnímu riziku, znehodnocení, zničení či ztrátě zboží.

[4] Městský soud neshledal, že by žalovaný použil jednotlivé zjištěné skutečnosti tendenčně v neprospěch žalobkyně. Naopak náležitě odůvodnil, proč je třeba je považovat v kontextu dané věci za nestandardní. Prokázal existenci řetězce společností zapojených do obchodu s autodíly, v němž figuroval subjekt vykazující znaky podvodného jednání. Žalobkyně vstoupila do tohoto řetězce a uzavřela obchod v řádu desítek milionů korun, aniž by se zajímala o historii dodavatelů, jejich zázemí, personální a majetkové poměry a své obchodní vztahy řádně smluvně ošetřila. Spolehla-li se na to, že ji někdo oslovil a bez předešlých referencí od něj odebrala zboží v řádech milionů korun, svědčí to o její neobezřetnosti, kterou lze u zboží v takové hodnotě předpokládat.

pokračování

Žalobkyně tak mohla a měla vědět, že je součástí podvodného jednání na dani z přidané hodnoty. Nebylo úlohou správce daně vymezit opatření, která měla žalobkyně přijmout k zabránění své účasti na podvodu na DPH. Důkazní břemeno spočívalo na ní. Na správnost závěrů žalovaného nemá vliv ani výsledek daňového řízení u společnosti ZEMLES.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka zrekapitulovala objektivní okolnosti, na nichž žalovaný založil svůj závěr o její vědomé účasti v podvodném řetězci a poté doslovně odcitovala body [55] až [89] rozsudku městského soudu, ve kterém se soud podrobně těmito skutečnostmi zabýval. Namítla, že městský soud od žalovaného pouze převzal strukturu a rozsah objektivních okolností, aniž by se sám v plném rozsahu vypořádal s námitkami stěžovatelky. Dospěl přitom v zásadě ke stejným závěrům jako žalovaný. Soudnímu přezkumu však mohou být podrobena jen srozumitelně a řádně odůvodněná správní rozhodnutí. Jestliže správní soud fakticky neprovede přezkum správního rozhodnutí, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. V posuzované věci bylo prokázáno, že ke zdanitelnému plnění došlo a zboží bylo vyvezeno. Stěžovatelce je tak vytýkáno něco, co leží mimo její dispozici a co není schopna ověřit. K její tíži nemohou jít pochybení dodavatele či předchozích vlastníků. Žalovaný hodnotil důkazy účelově. Jeho cílem nebylo zjistit skutkový stav řádně, ale nalézt důvody pro odepření zákonného nároku za každou cenu, a to v rozporu se základními zásadami daňového řízení i nároky kladenými na provádění dokazování. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž vyjádřil souhlas s posouzením věci ze strany městského soudu. V dané věci byly shledány a prokázány skutkové okolnosti, které ve smyslu judikatury zakládají existenci podvodu na DPH. Stěžovatelka byla posledním tuzemským článkem v řetězci společností zapojených do obchodu s předmětným zbožím. Uplatnila nárok na odpočet daně a vykázala vývoz zboží s minimálním ziskem. Současně první tuzemský článek nepřiznal pořízení zboží z jiného členského státu a neodvedl daň na výstupu z prodeje tohoto zboží společností ZEMLES. Tímto došlo k narušení neutrality daně. S ohledem na popsané objektivní okolnosti a absenci přijatých opatření má žalovaný za prokázané, že stěžovatelka věděla, resp. vědět mohla a měla, že je účastna podvodu na DPH, a nárok na odpočet jí proto nenáleží. Stěžovatelka v žalobě rozporovala jednotlivé objektivní okolnosti, městský soud je proto řádně přezkoumal v bodech [55] až [77] rozsudku. Skutečnost, že se shodl se závěry žalovaného, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Stěžovatelka ani netvrdí, že by městský soud některé žalobní námitky opomenul. Stěžovatelce rovněž nebyly kladené k tíži okolnosti ležící mimo její sféru spočívající v neodvedení daně ze strany společnosti CAMONA. Skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně, přičemž žalovaný postupoval v souladu se zásadami daňového řízení a unesl důkazní břemeno. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[10] Optikou výše uvedeného přezkoumal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného a neshledal, že by bylo nutno přistoupit k jejich zrušení. Jejich rozhodnutí mají oporu v právní úpravě a správním spisu.

[11] Stěžovatelka rozsudku městského soudu vytýká předně jeho nepřezkoumatelnost „*pro faktickou absenci přezkumu vlastního správního rozhodnutí*“. Tu dle jejího názoru zakládá především skutečnost, že městský soud převzal strukturu a rozsah objektivních okolností od žalovaného a dospěl ke shodným závěrům.

[12] Obecně lze konstatovat, že rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje ani nesouhlas stěžovatele s jeho odůvodněním a závěry (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[13] Tato kritéria napadený rozsudek bezesbytku splňuje. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Stěžovatelka městskému soudu vytýká převzetí struktury a rozsahu objektivních skutečností, avšak městský soud tímto způsobem reagoval na strukturu samotné žaloby stěžovatelky. Ona sama totiž koncipovala žalobu jako polemiku s hodnocením jednotlivých 15 objektivních okolností provedeným žalovaným v rozhodnutí o odvolání. Městský

pokračování

soud se pak v souladu s dispoziční zásadou podrobně zabýval jednotlivými výtkami stěžovatelky vůči tomuto hodnocení a vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné. Že přitom zaujal stejný právní názor, jaký vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho vlastního rozhodnutí. Požadovat po městském soudu, aby vlastními a jinými slovy přeformuloval již jednou vyjádřené, by bylo zbytečné a neúčelné. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, kde uvedl, že: *„při soudním přezkumu správních rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci správní soud samozřejmě provádí samostatnou úvahu o správnosti a úplnosti skutkových zjištění správního orgánu a z nich vyvozených právních závěrů, na straně druhé nelze ztráct ze zřetele, že účelem soudního přezkumu je, jak už slovo přezkum napovídá, hodnocení toho, co již bylo správním orgánem k věci vysloveno, ve světle oponentury obsažené v žalobních bodech. Jakkoli se lze pravdě pro omezenost lidského poznání jen přibližovat, nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícímu správnímu soudu jevit natolik přiléhavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření těchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Námitka ‘opakování argumentace žalovaného’ je tak sama o sobě neuchopitelná a nezpůsobilá založit přezkum ze strany kasačního soudu, není-li navázána na konkrétní námitky vůči tvrzené ‘shodné’ argumentaci krajského soudu a žalovaného.“*

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal nic, co by jej mělo vést k závěru, že městský soud nedostál své přezkumné povinnosti a rezignoval na vlastní odůvodnění. Naopak, všechny žalobní body stěžovatelky srozumitelně a věcně vypořádal. Sama stěžovatelka ostatně v úvodu své kasační stížnosti uvedla, že: *„V napadeném rozsudku soud uvádí podrobně skutečnosti, na nichž založil své rozhodnutí o nedůvodnosti žaloby.“*

[15] K věci samé stěžovatelka toliko obecně poukazuje na to, že ke spornému plnění skutečně došlo a v rozporu s judikaturou SDEU jsou jí k tíži kladeny skutečnosti ležící mimo její dispozici. Za tyto skutečnosti označuje blíže neupřesněné pochybení dodavatele, popř. předchozích vlastníků, a vytýká žalovanému tendenční hodnocení důkazů. Bližší argumentaci, kterou by stěžovatelka konkrétně zpochybňovala správnost závěrů žalovaného a probíraných městským soudem, kasační stížnost neobsahuje. Bez opory v konkrétní kasační argumentaci zpochybňující hodnocení městského soudu se však může Nejvyšší správní soud vyjádřit k věci toliko srovnatelnou mírou obecnosti.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že je nutno od sebe odlišovat případy, kdy plátcí nárok na odpočet DPH vůbec nevznikne, neboť neprokázal, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo, od situací, kdy nárok na odpočet DPH sice vznikl, neboť zdanitelné plnění bylo uskutečněno, avšak daňovému subjektu nelze nárok na odpočet daně přiznat. V souladu s judikaturou SDEU, na niž přiléhavě odkazoval již městský soud, tak tomu bude především v případě nárokování odpočtu DPH zneužívajícím způsobem, tedy v důsledku daňových podvodů. Teprve tehdy, je-li postaveno najisto a prokáže-li daňový subjekt, že k plnění, s jehož uskutečněním je spojen vznik nároku na odpočet, fakticky došlo, je na místě řešit, zda se tak nestalo v důsledku zneužívajícího jednání (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 5 Afs 144/2016 - 32). Skutečnost, že stěžovatelka prokázala přijetí sporného zdanitelného plnění i následný vývoz do Indonésie, tedy ještě neznamená, že jí nemůže být nárok na odpočet odepřen právě z důvodu, že se tímto svým plněním účastnila transakcí zatížených daňovým podvodem, o němž mohla a měla vědět. Zaměřil-li se proto žalovaný na zjišťování skutkových okolností, z nichž bylo lze důvodně usuzovat na to, že stěžovatelka o podvodu na DPH věděla či o něm alespoň vědět mohla a měla, nelze na tomto postupu shledat nic neobvyklého; naopak tento postup je v souladu se závěry vyslovenými v odkazovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[17] Jak vyplývá z výše provedené rekapitulace rozsudku městského soudu, žalovaný ani soud nekladli stěžovatelce k tíži pochybení jejího dodavatele, ale to, že vstoupila do předmětného obchodního vztahu bez náležité opatrnosti a obezřetnosti, ačkoliv se jednalo o plnění v hodnotě převyšující 30 milionů korun, které se svým rozsahem i předmětem zcela vymykalo její běžné činnosti. Stěžovatelka si nijak neověřila, zda osoba, která iniciovala celou obchodní transakci, je oprávněna jednat za tvrzeného dodavatele CAMONA, který se zbožím tohoto druhu (náhradní díly do automobilů) vůbec neobchoduje, neboť jeho činnost spočívá v práci ve mzdě (zpracovává suroviny v majetku svých zákazníků formou tzv. kabelové konfekce). Přestože sama stěžovatelka neměla odborné znalosti v daném oboru a ani zkušenosti s prodejem tohoto typu zboží, takže nebyla schopna ověřit adekvátnost nabízené ceny ani kvalitu daného zboží, obratem se jí podařilo zajistit prostřednictvím občanského sdružení Seratus Kali kupujícího, kterého měla předtím poznat při své obchodní cestě po Indonésii. O jeho činnosti více neví. Celý obchod byl uzavřen toliko na základě ofoceného dodacího listu, smlouvy jsou v českém jazyce a znějí na českou měnu. Jelikož o zboží projevila zájem ještě společnost ZEMLES, která dle stěžovatelky podniká v oboru lesnictví a myslivost, dohodly se, že zboží odkoupí od ní za přiměřenou provizi. K dodání zboží mezi společnostmi CAMONA, ZEMLES, stěžovatelkou a jejím indonéským odběratelem došlo dle vystavených dokladů v tentýž den (18. 12. 2012). Role společnosti ZEMLES v celé transakci tak neměla zjevně *de facto* žádné ekonomické opodstatnění. Přes jedinečnost daného obchodu nedokázala stěžovatelka po necelých 4 měsících od transakce upřesnit, co vlastně bylo předmětem dodání a jaké byly dodací podmínky. Sama stěžovatelka pak nebyla schopna uhradit hodnotu zboží najednou. Platby probíhaly postupně v hotovosti v návaznosti na to, kdy stěžovatelka obdržela peníze od slovenského dodavatele, o němž věděla, že předmětné zboží dodal na začátku řetězce (společnosti CAMONA). Jednalo se o 16 plateb v období od 1. 2. 2013 do 15. 3. 2013, jednotlivé platby činily 350 000 Kč, poslední 314 925 Kč. Celkem tedy bylo uhrazeno v hotovosti 5 914 925 Kč, tj. částka odpovídající uplatněnému nároku na odpočet po odečtení provize dosažené z transakce stěžovatelkou (148 690,92 Kč). Zbývající částku odpovídající vlastní hodnotě zboží stěžovatelka uhradila společnosti ZEMLES tak, že na ni postoupila pohledávku z kupní ceny za odběratelem z Indonésie. K této formě úhrady přitom došlo na základě dřívější „gentlemanské“ dohody, která ve své podstatě předznamenala, že stěžovatelka od indonéského odběratele neobdržela ani část kupní ceny. Přestože společnost ZEMLES s konečným odběratelem neměla obchodní vztah, bylo inkaso celé kupní ceny přenecháno jí (respektive společnosti CAMONA, na niž byla pohledávka následně dle zjištění správce daně postoupena).

[18] Výše uvedené nepředstavuje žádné tendenční hodnocení důkazů, ale prokázaný skutkový stav, který vyplývá jak z rozhodnutí žalovaného, tak ze spisového materiálu, jakož i z dokladů doložených samotnou stěžovatelkou. Zdejší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že uvedená skutková zjištění, byť každé samo o sobě nejsou nezákonná, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že stěžovatelka o podvodu na DPH věděla či minimálně vědět mohla. Spolehlivě tak prokazují subjektivní stránku jednání stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1 Afs 26/2012 - 34). Její chování v dané věci nebylo možno pokládat za obezřetné, a jak správně dovodil žalovaný i městský soud, nebylo možno dospět k závěru, že by stěžovatelka jednala s přiměřenou péčí a že by s ohledem na finanční objem uskutečněných plnění přijala taková opatření, která na ní bylo možno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu rozumně požadovat (srov. např. rozsudky ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009 - 156, ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1 Afs 26/2012 - 34, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 6 Afs 156/2014 - 47, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 6 Afs 61/2019 - 27). Podrobněji odkazuje soud na rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu